

[Adam Møller.]

Jeg synes altså her, at selv om man indrømmer, at der naturligvis også i en så stor administration som finansministeriets kan være tale om fejltagelser, forglemmelser eller forsinkelser, havde det ikke misklædt den højtærede minister, om han havde indtaget en mere imødekommende indstilling over for den efter min mening ganske berettigede konklusion, som folketingets ombudsmand her er kommet til.

Jeg vil gerne i tilslutning til denne sag, der i hele sit forløb og navnlig ved den højtærede finansministers afvisende holdning henleder opmærksomheden på spørgsmålet om, hvilke vilkår der skal gives de medborgere, der i anledning af deres erhvervsvirksomhed eller i anden anledning har sager til afgørelse i centraladministrationen, rette den forespørgsel til den højtærede stats- og udenrigsminister, om det vil være muligt på nærværende tidspunkt at give oplysninger om, hvorledes arbejdet forløber i den af den højtærede stats- og udenrigsminister nedsatte kommission vedrørende offentlighed i den statslige og kommunale forvaltning. Denne kommission blev nedsat for snart to år siden, den 25. februar 1956, og man kunne forvente, at der måske ville være kommet i hvert fald begyndende resultater. Jeg har bemærket, at ikke mindst det daværende ærede medlem, den nuværende højtærede økonomiminister, hr. Bertel Dahlgaard interesserede sig meget for dette spørgsmåls rette løsning, og jeg vil håbe, at den omstændighed, at den højtærede minister er flyttet lidt i denne sal, ikke bevirker, at hans interesse for spørgsmålet er blevet mindre, så vi kunne måske få oplysninger om, hvorledes det går med denne side af kommissionens arbejde.

Jeg vil derefter gerne fremsætte nogle enkelte bemærkninger om et helt andet emne. Jeg har med uro bemærket, at man i de spredte bestræbelser, som fra tid til anden udfoldes for at gennemføre foranstaltninger til fremme af en hårdt tiltrængt privat opsparing, nu i de seneste forslag til ligningsloven synes at være ved at lægge sig fast på en ny skarp grænse af den slags, der kan have så stor betydning for de enkelte hjemøkonomi. Jeg tænker her på ændringsforslaget om skattefritagelse for visse små renteindtægter.

Det er, så vidt jeg har forstået, hensigten, at man vil give skattefritagelse for renteindtægter på indtil 200 kr., og andre har ønske om, at denne grænse skal sættes op til 500 kr. Det kan man diskutere, men det, der for mig er afgørende, er, at man vil indføre en ny slags sygekassegrænse, idet denne skattefritagelse er betinget af, at de pågældendes skattepligtige indkomster ligger under 20 000 kr. Nu synes jeg vel, at man i al almindelighed kan gøre den opfattelse gældende, at alle opsparede kroner kan være lige gode, hvad enten de hidrører fra den ene indtægtsklasse eller fra den anden, men navnlig synes jeg, man må sige, at sparerne, der er ramt af inflationen så hårdt, som de er det, har al mulig trang til en opmuntring, og at man derfor, når man ønsker at give en sådan opmuntring, skal prøve på at holde sig fjernt fra de halve foranstaltninger — undertiden går de foranstaltninger ét skridt i den ene retning og to skridt i den anden — der præger en del af de forslag, vi ser her i tinget. Jeg mener, det er ganske uforvarsligt, at man nu igen vil fastsætte en sådan fuldkommen vilkårlig grænse for, hvem der skal have den pågældende skattebegunstigelse.

Det tilfælde kan nemt forekomme, at to skatteydere, der har ganske samme erhverv, der har ganske samme indkomst, der har ganske samme børneantal og andre vilkår, kan være udsat for, at den ene f. eks. på grund af sin sociale interesse får pålagt det borgerlige ombud at være tilforordnet vælger ved et kommune- eller et folketingsvalg. Denne ringe indtægtsforøgelse, som han får for sin sociale interesses skyld, kan altså bevirke, at han til gengæld som en slags præmiering for denne sociale interesse fratages den ret til en skattefri renteindtægt, som hans mere begunstigede, men i øvrigt ganske ens stillede kollega har, hvis indtægt ligger lige under grænsen. Jeg synes egentlig også, at det er uheldigt at fastsætte beløbet netop til 20 000 kr., for hvis vi skal se på de økonomiske vilkår og den belastning, det offentlige lægger på de forskellige indtægtsklasser her i landet, og den udvikling, der har været i den senere tid, er det vel berettiget at sige, at der næppe er nogen anden enkelt befolkningsgruppe, hverken længere nede på skalaen eller højere oppe, der er tilsvarende hårdt ramt, end netop